

Distància infinita

Ramon Almirall

Editorial Trípod

TRÍPODE

Títol: *Distància infinita*

Primera edició: febrer de 2022

© Ramon Almirall Ferran

© D'aquesta edició: Edicions Trípod, SL

Carrer Aribau, 114, entl.4a Barcelona, 08036

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: www.twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Correcció: Helena Batlle

Impressió: DC Plus. Sant Andreu de la Barca

Imprès a Catalunya

ISBN: 978-84-125012-0-9

DL: B 2882-2022

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb el permís dels seus titulars, a part de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne fragments.

A la Tana

(...) sense res no es pot viure. La distància que hi ha entre gens
i una mica és enorme.

Josep Maria Esquirol, *Humà, més humà*.

Una antropologia de la ferida infinita

Adeu oasi,
no m'esperis despert;
torno a les dunes.

Laura López Granell, «Gir» a *Coratge*

Punt final, deies,
però hi soldaves la coma
per no allunyar-te'n.

Mònica Miró Vinaixa, «;» a *Hybrida*

ÍNDEX

EL DARRER DIUMENGE D'ABRIL	11
ESTRIPS I ESCLETXES	15
LA PEPA	17
ULLS BRUNS	29
L'AVI DE LA FOTO	33
L'ENTREACTE	39
COMPANYIA	47
FINESTRES	49
PENOMBRA	59
ÀNGEL	63
PLURALS	65
DISTÀNCIES	69
COMPARTIR	75
QUE PUJARÀ LA TIETA	81
L'ÚLTIMA CONVERSA	87

UN ANY DESPRÉS	89
TOT I QUE	95
EL QUE CADASCÚ S'EMPORTA	99
LES FERIDES DE LA PODA	107
ELS HE VIST	113
MASSILLA	115
CAIGUT DEL CEL	119
RIERADA	123
BUFETADA	133
EL NUS DE LA CORBATA	137
EL TEMPS PASSA	143
CARÍCIES	147
DINS DELS CALAIXOS, AL FONS	149
DEU MINUTS D'ACCIÓ	155
AQUELLA NOVEL·LA	159
DISTÀNCIA INFINITA	167

EL DARRER DIUMENGE D'ABRIL

Aquest any necessites més que mai repetir unes rutines que et facin sentir que res no fallarà. Sortir de l'hotel de la place de la République, travessar el Marais i passejar amb pas lent fins a la place des Vosges s'ha convertit per a tu en un ritual deliciós que has mantingut cada darrer diumenge d'abril des de fa quinze anys. És el preludi del que vindrà després, quan tornis a entrar al cafè de sempre per reviure *le petit secret*.

A final d'abril els carrers de París muden de color. Als oms, hi despunten brots minúsculs; els til·lers són encara d'un verd molt clar, amb noves fulles que ja mostren el delicat moviment que les identifica; els plàtans, en canvi, més avançats, exhibeixen fulles grosses, que ja han completat el creixement i projecten ombres quasi estiuenques. Contemples els tons de verd que l'abril et regala i et sents afortunat. La ciutat, il·luminada després del gris hivern, es desperta discretament

sense arribar encara a l'exuberància. Els carrers s'han començat a omplir de gent i algunes criatures corren perseguint-se i et passen per davant mentre sents les mares com les criden. Avui, tot és llum, i un sol esplèndid multiplica els colors naxents de la primavera parisenca i eixampla el contrast amb la llum austera dels dies plujosos que has viscut altres abrils. Un contrast que t'agrada. Camines per sota les porxadades de la place des Vosges mirant amunt, i la voreges sense travessar-la, repetint el camí que vas fer aquella primera vegada, per evitar la pluja. Tornar sobre les passes de cada any t'ajuda a alleugerir el temor que, com va passar l'any passat, ella no hi sigui quan tu entris al cafè.

Fa un any, no trobar-la et va trasbalsar molt. Desconcertat, vas preguntar dues o tres vegades al cambrer si havia vist una dona morena, d'uns cinquanta anys, no gaire alta, que devia haver entrat amb el barret posat i amb guants. Per molt que repeties la descripció, insistint ara en un detall i ara en un altre, el cambrer, reservat però amable, et tornava a dir, amb un somriure cortès, «en tot el matí no ha entrat ningú que s'assembli a la senyora que vostè em descriu».

Aquella tarda vas esperar més de tres hores assegut al cafè i, finalment, quan ja havies perdut tota esperança que ella pogués arribar, vas sortir al carrer i vas voltar d'una banda a l'altra, abatut i sense nord. *No cal dir-nos els noms, ens trobarem cada any sense dades ni penyores, quin pacte més boig!*

notre petit secret, temptar el destí. Un joc molt vostre, viscut amb un entusiasme quasi adolescent. Però l'abril passat no va sortir bé; pel carrer, amb les mans a les butxaques, la primavera se't va tornar hivern quan, enfredorit i amb el cap cot, vas refer el camí cap a l'hotel. Què passaria a partir d'ara?, no la podies haver perdut per sempre!

I l'endemà vas tornar a Barcelona a seguir la teva vida un any més.

En adonar-te que ja és l'hora, t'apresses, neguitós per arribar tard.

A cent metres de la porta del cafè et sents el cos estrany, com si es tractés d'una primera cita. Malgrat la impaciència, alenteixes el pas en un intent d'injectar-te calma, però en dos minuts ja ets davant la porta de vidre. Encara a fora, no has pogut evitar passar revista a totes les taules abans d'entrar, i el cor et canvia de ritme, accelerant-se fora de tot control: hi és! Dos anys després ens tornem a trobar! L'has reconegut des de lluny per la forma de vestir i per aquella manera discreta de mirar al seu voltant sense que ningú se n'adoni. No porta barret, ni guants. Aquest cop la seva cara, angulosa però riallera, mostra les faccions encara més marcades, i un canvi impressionant la fa diferent, però igualment atractiva: la mata negra de cabells ha desaparegut i en el seu lloc hi ha quedat un cap arrodonit amb cabells de poc més d'un centímetre. Una imatge que et resulta prou eloqüent per entendre la seva

absència l'abril passat. Avui, la seva presència t'arrossega novament i t'atrau, i et sents més feliç que mai de retrobar-la. La contemples, just abans que ella s'adoni que has arribat, i se't neguen els ulls pensant el que ella deu haver passat. De sobte, notes que et fa més mal imaginar-la patint, que la por d'haver-la pogut perdre. Com no haves sentit mai abans, tens al davant una maleïda balança que t'obliga a contrastar emocions que fins ara no s'havien hagut d'enfrontar.

Res no serà igual a partir d'ara, però t'adones que això no et fa cap por. Estàs satisfet de descobrir, en retrobar-vos, senyals desconeguts fins fa ben poc, del que t'uneix amb ella.

Has fet els primers passos dins del cafè, avançant cap a la seva taula. Ella t'ha vist i, sense pressa, enretira la cadira per aixecar-se amb un ampli somriure. Quan és dreta, ja ets al seu davant i l'abrades fort mentre us feu el petó que us devíeu des de fa un any.

Un cop asseguts, s'apropa de seguida el cambrer de sempre que, en un to amable, pregunta: «Què voldran els senyors?». Us mireu i, als dos alhora, se us escapa un somriure.

ESTRIPS I ESCLETXES

Per l'estrip que la noia duia als pantalons, a l'altura del genoll dret, començaren a brollar-hi paraules: les primeres van baixar ordenades, per la costura interior dels texans: eren paraules formals com ara *metro*, *pràctiques*, *facultat* o *menjador*. No vull dir que s'amaguessin, però posaven poc interès a ser vistetes. Les següents, en canvi, sortiren sense ordre ni concert, totalment esvalotades, donant-se cops entre elles, caient de vegades al damunt d'una arruga al final del camal i estaveïllant-se, en altres ocasions, a la puntera de la sabata o directament a terra, després d'una caiguda lliure de tres pams. Aquest segon grup, el formaven mots poc refinats, a voltes matussers, barrejats fins i tot amb algun reneç: *col·lega*, *birres*, *malparits*...; quan arribaven a terra quedaven escampats per allà de qualsevol manera. Les paraules més curioses de veure van ser, però, les que baixaren a continuació. Ho feren

lentament, per davant i per la banda exterior del camal, arapant-se a cada arruga, fent esses, a un ritme volgudament alentit; fent-se veure i coquetejant amb els curiosos que podien estar seguint l'espectacle. Entre aquestes noves paraules es podien distingir de seguida *sexe*, *delit* o *caprici*, però el mot que sens dubte destacava en el grup era *desig*. Es movia exuberant, sense pressa; i la resta li obria pas solidàriament, com si sabés que aquell era el seu dia.

Un cop a terra, *desig* va avançar fent saltirons, fins a arribar a la cama del noi que es repenjava a la barra vertical del vagó, mitja passa al davant de la noia. Va veure de seguida l'esclotxa que li convenia, arran del turmell nu del noi, que quedava al descobert gràcies a uns oportuns pantalons volgudament més curts del compte. Les passes següents de *desig*, un cop va enfilar l'interior del camal, no van ser públiques, però als observadors més fins no se'ls va escapar el moviment del noi uns segons després: es va treure els auriculars i va moure lleugerament el cap a dreta i esquerra per trobar, de seguida, uns ulls que esperaven la seva mirada.